

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ Β' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Κατά την προηγούμενη Κυριακή φέραμε στη συλλογική μνήμη του Εκκλησιαστικού Σώματος τους αγίους, τους ήρωες της πίστεως, οι οποίοι με ακατάβλητο θάρρος έγραψαν την εποποιία του Πνεύματος.

Αν στον συνήθη βίο μας χρειάζεται τόλμη, μεγαλύτερη ακόμη τόλμη, και μάλιστα ανώτερης ποιότητας, απαιτείται στην πραγματική ζωή. Εκεί επιβάλλεται ένας άλλος ηρωϊσμός: το θάρρος της υπάρξεως.

Η μεγαλύτερη τόλμη είναι να αρνείται ο άνθρωπος όλα εκείνα τα στοιχεία, όχι μόνο τα αθέμιτα μα και τα θεμιτά, τα οποία συγκροτούν την ασφάλειά του, τη σιγουριά του. Την κοινωνική του θέση και αναγνώριση, το επάγγελμα, την περιουσία, το προσφιλές οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον. Να τα απαρνεί και να κάνει συνειδητά άλμα στο κενό, προς την περιφρόνηση, την εκούσια πτωχεία, την αβεβαιότητα ακόμα και το μαρτύριο.

Τότε ο άνθρωπος αναδεικνύεται παραγματικά ελεύθερος, υπέρτερος από τις συμβατικότητες του κόσμου, που υποδουλώνουν και αλλοτριώνουν.

Σήμερα ζούμε σε μια εκκοσμικευμένη πλέον κοινωνία, χωρίς πνευματικές εξάρσεις και ανατάσεις. Κυρίαρχη ιδεολογία της εποχής είναι ο αγοραίος πρακτικός υλισμός.

Κίβδηλο ιδανικό η απόκτηση υλικών αγαθών.

Φευγαλέα και απατηλή ικανοποίηση η καταναλωτική μανία.

Αν και διακηρύσσουμε στα λόγια πως είμαστε Χριστιανοί και νομίζουμε πως είμαστε πνευματικοί άνθρωποι, στην πραγματικότητα ακολουθούμε μια τερατώδη θρησκεία: τον αποχριστιανισμό, που είναι αστισμός με χριστιανικό λούστρο.

Σ' αυτή τη νόθα κατάσταση έχουμε οι περισσότεροι βολευτεί και με πείσμα αντιδρούμε σε κάθε τι που θα μπορούσε να μας ταρακουνήσει.

Οι ψαράδες όμως εκείνοι της Γαλιλαίας μόλις δέχτηκαν την πρόσκληση του Χριστού, επέδειξαν μια απροσδόκητη τόλμη. Εγκατέλειψαν πρόθυμα και άμεσα τα πάντα, βιοποριστικό επάγγελμα, οικογενειακούς δεσμούς, σπίτι, ιδιαίτερη πατρίδα και έσπευσαν να ακολουθήσουν ένα διδάσκαλο

χωρίς τη θεσμική ιδιότητα του επίσημου ραββίνου, ένα μονοχίτωνα και ακτήμονα, ο οποίος δεν είχε που να κλίνει την κεφαλή.

Άφησαν πίσω τους το «έχειν» και πορεύτηκαν προς το «είναι». Μπήκαν σε μια μεγάλη πνευματική «περιπέτεια» της οποίας ο στόχος δεν ήταν τότε σίγουρος και προφανής. Όμως αυτό σημαίνει αληθινό υπαρξιακό θάρρος, αυτό είναι σε τελική ανάλυση Χριστιανισμός στην πληρότητα και γνησιότητά του.

Αυτό είναι Ορθοδοξία και Ορθοπραξία και όχι τα εύκολα θρησκευτικά μορφώματα, στα οποία βολεύονται όπως – όπως οι μικροαστοί της αιωνιότητας.

Ο αυθεντικός Χριστιανισμός κοστίζει, απαιτεί θυσίες και αυταπάρηση. Δεν μπορεί να ακολουθούμε συγχρόνως και το Θεό και το διάβολο. Αν δεν στρέψουμε την πλάτη στη ματαιότητα, δεν θα φθάσουμε ποτέ στην αιωνιότητα. Ο Χριστός μας καλεί όλους και περιμένει να τον ακολουθήσουμε «άνευ όρων» χωρίς πονηρούς υπολογισμούς και λογικές αναλύσεις. Η διαλεκτική στην προκειμένη περίπτωση είναι κακός σύμβουλος και ανασταλτικός παράγων.

Εδώ χρειάζεται υπαρξιακή εκλογή σε πείσμα των λογικών και αντικειμενικών δεδομένων.

Αυτός είναι ο τρόπος και ο δρόμος όλων των αγίων. Έτσι ξεπέρασαν την τυραννία του κόσμου και αξιώθηκαν να φθάσουν στην ελευθερία της Βασιλείας του Θεού. Σ' αυτή την ασυμβίβαστη στάση και σ' αυτό το ιερό πείσμα οφείλει τη γένεσή του μέσα στην εκκλησιαστική ιστορική εμπειρία ο Ορθόδοξος μοναχισμός σαν ένσταση στην εκκοσμίκευση και αντίσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τον κόσμο.

Η πρόσκληση του Χριστού απευθύνεται σε όλους και είναι ξεκάθαρη και πλήρης.

Απαιτείται από εμάς η πλήρης και ειλικρινής αποδοχή της.

Αυτός είναι ο ασφαλής δρόμος της σωτηρίας.